

szavakból, fogalmakból, gondolatból,
érzésekből, ezt hagyod örökölni, könnyebb lesz
a földbe, a porba visszatérni, ha már életedben
sem teremtesz mást magadból, mint értelmetlen,
színtelen, fénytelen, mindent átható mocsarát.

Halmosi Sándor

Annyi gyümölcsfát

Annyi gyümölcsfát ültetnénk, ahány
mulasztásunk volt, és ahány csemete
elférne az autóban. Mindegyikhez
járna egy gyerekrajz is. És egy térplasztika.
Gyümölcsérésig szómegvonás.
Mit mernél utána kimondani?
És azt a gyalázatot, ami ehhez az idillhez
vezetett, jó szívvel megismételnéd-e?

Dobogó kő

Mert véletlenek ugye nincsenek. Rend van.
A torokban és a gyomorban lüktető
örökös hiány. A gerincsérv. Az utolsó szó utáni
mázsás csend, ami a vers. Haláltusa. A gondolat
teremtő kíméletlensége. A nyelv hiátusa.
És beszélni, beszélni mégis.

Aztán szétszéledünk

Aztán szétszéledünk, mint az apostolok. Om.
Nem térítünk meg senkit, nem oldozzuk fel
magunk. Azt mondjuk, ami van. Ha szólít,
követjük. Ha szorít, elfogyunk.
Kifekszünk a rétre. Bujdosónak állunk.
Kurucok közt labanckodunk. Phat!